

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1149

23.03.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 15

Jag besöker Kroatien

Krig bröt ut när de tidigare kommunistiska satellitregimerna splittrades. Särskilt kriget i Kroatien utlöste stor uppståndelse bland oliktankande på båda sidor av den tidigare järnridån. Frivilliga strömmade in från många länder. En internationell brigad bildades. Den leddes av en inhemsk krigshjälte, som hade bott och arbetat i USA under några år.

Av juridiska skäl var vår amerikanska bas och dess amerikanska medborgare tvungna att vara mycket försiktiga för att undvika inblandning i ett utländskt krig. Bortsett från journalistik, förstås.

Naturligtvis antog jag att han talade engelska. Men när jag träffade honom fick jag veta att jag hade fel! Vi var tvungna att kommunicera via en tolk. Denna tolk kunde emellertid inte heller engelska. Han talade knappt tyska och använde en gammal ordbok från andra världskriget.

Vi fick krigsrapporter och till och med videofilmer från dessa frivilliga. Vi publicerade rapporterna och vidarebefordrade videomaterialet till vänligt sinnade TV-stationer.

Detta inkluderade förstahandsskildringar av strider. Dessutom en kort beskrivning av en stympad kropp på platsen för en massaker. Denna syn fick soldaterna att känna stor vrede och en stark önskan att bli berusade.

Om man tittade noga på ett videoklipp kunde man se en inkommande stridsvagnsgranat som nästan träffade kameramannen! Det fanns också en stor

"färgfläck". Det var faktiskt de enda resterna av en stackars djävul som kom för nära en anti-tankmina.

En statlig TV-station i det nu sönderfallande östblocket, nämligen Ungern, bestämde sig för att slå två flugor i en smäll. Om jag minns rätt var regeringen fortfarande tekniskt sett "kommunistisk"! Men vid den här tiden spelade etnicitet en större roll än ideologi. Som om någon någonsin hade trott på den kommunistiska ideologin.

Den ursprungliga planen var att de skulle intervjua mig på den internationella brigadens bas. I själva verket planerades en fullfjädrad militär genomgång. Kompletterad med inmarsch - framför mig som hedersgäst (!) - med tungt beväpnade soldater och till och med stridsvagnar!

Den försening som orsakades av regeringens byråkrati förstörde denna plan. En eller två veckor tidigare skulle vi ha kunnat genomföra det!

Christian Malcoci hade gett mig rådet att bara flyga med privatägda flygbolag i stället för statliga. Man trodde att de förstnämnda skulle vara mindre mottagliga för politiska påtryckningar att omdirigera mitt trafikflygplan till ett annat land för att fånga mig!

När jag äntligen kom fram åkte jag direkt till brigadens centrala administrationsbyggnad i den nationella huvudstaden. Men den hade just stängts.

Politiska komplikationer hade uppstått i sista minuten. Kommunismen var visserligen döende, men den var ännu inte helt död och begravnen! Kommunistisk propaganda gjorde även den nya antikommunistiska regeringen nervös. Den förbjöd alla sådana spektakel. Den upplöste till och med den internationella brigaden. Kriget var mer eller mindre över. Vapenvila hade utlysts och fredsförhandlingar förväntades snart leda till att även kriget fick ett officiellt slut.

Det uppstod en del förvirring och dröjsmål innan kontakten återupprättades och en ny plan utarbetades.

Jag använde tiden till en omfattande vandring genom den nya nationens huvudstad. Det var en vacker stad. Människorna var mycket hyggliga. Prostituerade för att betjäna NATO-trupperna var tvungna att importeras från andra länder. Trots sin fattigdom vägrade de lokala kvinnorna helt enkelt att sänka sig till detta. (Skatterna var 50 % på grund av kriget. Ett par skor kostade en månadslön).

Min favoritrestaurang låg gömd på en nedsänkt innergård. Man kunde nå den genom en oansenlig tunnel genom de omgivande byggnaderna. När jag frågade varför det var så få gäster fick jag svaret att det berodde på att ingen hade pengar att äta ute. På min sista kväll gav jag resten av min lokala valuta till personalen, inklusive servitriser och köksbiträden. När jag gick därifrån tittade jag tillbaka och såg att de fortfarande stod där. De vinkade adjö med ett stort leende på läpparna.

Jag träffade en gammal vän till mig. Han hade varit officer i brigaden och bar

fortfarande stolt sin uniform. Denne fransman var lite av en krigsäventyrare. Han hade varit i Irak och gjort en räd mot den politiska polisens högkvarter i östblocket. Hans chaufför hade dödats av en RPG i detta krig.

Han berättade om sina egna och andra brigadmedlemmars äventyr.

En utländsk frivillig anlände till gränsen utan sitt pass. Han förklarade för gränsvakterna att han ville gå med i brigaden och slåss för sitt land. Hans enda ID-handling var ett medlemskort i NSDAP/AO! Gränsvakterna kände igen det och lät honom passera gränsen.

När två frivilliga utan tidigare militär utbildning anlände till det framskjutna lägret fick de varsitt gevär och uppmaningen: Ni har en halvtimme på er att lära er hur man använder dem. Det är då vi förväntar oss en fiendeattack.

En by var övergiven. Det kryllade av hundar som lämnats kvar av sina ägare. Efter några dagar var de så hungriga att de blev farliga. Vi var tvungna att skjuta dem.

Vi bemannade en tung kulsprutepostering vid en vägsärr. Det var mycket varmt. Någon föreslog att jag skulle gå och leta efter läskedrycker. Några kilometer bort korsade jag en bergstopp. Nedanför mig låg havet. Civila solade på stranden som om kriget inte existerade. Jag hittade några läskedrycker och återvände till vägsärr. När jag kom tillbaka fick jag veta att det hade varit en skärmytsling. En av våra män hade blivit sårad.

Vi funderade på att köra till havet. Men det var för långt bort. Dessutom var vägkartorna värdelösa, eftersom de inte visade vilka områden som var ockuperade av vilka arméer!

Jag hade träffat den skadade mannen i USA flera år tidigare. Lyckligtvis var hans sår inte livshotande.

Slutresultatet blev två separata uppsättningar möten. Det ena mötet var mellan det utländska TV-teamet och mig. Det inkluderade en intervju vid en historisk plats. Den andra uppsättningen möten var mellan mig och enskilda medlemmar av det nu upplösta förbandet, inklusive dess tidigare befälhavare. Medietäckning av denna andra serie möten var strängt förbjuden!

Detta inkluderade även mitt besök vid de allra främsta linjerna, där Natos fredsbevarande trupper skilde de två stridande arméerna åt.

Min franske vän, officeren, hade fortfarande kvar sitt militära ID-kort. Han kunde ta oss vart vi än ville. Förtvivlat kommenterade han att detta ID snart inte skulle

vara till någon nytta längre. Det tog oss i alla fall förbi den sista militära kontrollstationen mellan huvudstaden och frontlinjen, som gick rakt igenom en ganska stor stad. Den lokala polischefen tog oss till sitt högkvarter.

Chefen pekade på mig och sedan på fönstret: *En man som satt i din stol dödades förra månaden av en krypskytt. Kulan flög genom det här fönstret. Krypskytten satt i träden där borta.*

Han kommenterade att fiendesoldaterna i allmänhet inte dödade poliser, inte ens de på motståndarsidan.

Sedan erbjöd han sig att ta oss till fronten. Han uppmanade oss att följa hans väg noga. Någon som hade vandrat iväg hade nyligen dödats av en mina. Stigen ledde genom hål i höga trädgårdsmurar och förstörda hus. Jag plockade upp några granatsplitter som souvenirer.

Till slut var vi bara ett stenkast från den sista smala grusvägen och stängslet som stod mellan oss och fiendeterritoriet. Ett pansarfordon körde längs vägen. En NATO-förläggning och en checkpoint låg bara några meter bort. En fortfarande ockuperad fientlig militärbarack var i blickfånget.

Efteråt tog han med oss hem för att träffa sin familj. Vi drack en hemgjord alkoholhaltig dryck, förmodligen en brandy.

Hans familj var charmig. Det var fantastiskt att se människor som hade levt sitt dagliga liv mitt på ett slagfält. Han berättade för oss att tusentals (!) granater hade regnat ner över hans stad under bara en månad. De förstörda hemmen representerade ofta en livstid av arbete och drömmar för deras ägare.

När jag åkte hem tänkte jag att det hade varit en mycket intressant och givande resa. Men jag var fortfarande besviken över att ha missat min alldeles egna personliga militärparad!

Los Angeles Times ringde mig för en intervju inom några timmar efter min hemkomst. Intervjun publicerades på förstasidan.

* * * * *

Under 1995 fick jag ett erbjudande som jag helt enkelt inte kunde tacka nej till. Min personal i USA klarade sig mycket bra trots min frånvaro. Så jag tillbringade mer tid i Europa än jag ursprungligen hade tänkt mig.

Kapitel sju

Min kidnappning

Samarbete med den amerikanska regeringen

Amerikanska och utländska regeringstjänstemän arbetade mycket nära tillsammans under en längre tidsperiod. Deras mål var att kringgå det första tillägget. De ville neutralisera en amerikansk dissident, nämligen mig, som hade blivit en nagel i ögat på dem.

Jag har tusentals sidor med tyska regeringsdokument som bevisar detta. Jag anser att det finns tillräckligt med bevis för att motivera en formell utredning. Men jag håller inte andan.

Jag förklarade detta för en tjänsteman vid USA:s utrikesdepartement ansikte mot ansikte: *Vi känner till och med till namnen på åtminstone några av de inblandade amerikanska tjänstemännen: Om ni går till sängs med yttrandefrihetens fiender kommer vi att få reda på det förr eller senare. De dokumenterar allt. Förr eller senare kommer någon att läcka det till oss. Vår motståndsrörelse hade inte kunnat överleva så här länge om vi inte hade haft vänner inom regeringen.* - Tjänstemannen såg orolig ut!

Det här handlar inte om mig eller min övertygelse. Det handlar om varje amerikansk medborgares rätt att utöva yttrandefrihet här i Amerika utan att en utländsk regering hävdar jurisdiktion. Och utan att amerikanska regeringstjänstemän låter den komma undan med det. Till och med hjälper den!

Obs: Både Tyskland och Frankrike har offentligt hävdat jurisdiktion över USA-baserade webbsidor med motiveringen att de är "tillgängliga" i deras länder!

Detta är ett hot mot oss alla!

Amerikanska telefoner avlyssnade av en utländsk regering

Den politiska polisen i Tyskland ville avlyssna våra telefonlinjer inom USA.

Den vände sig till den regimens motsvarighet till amerikanska CIA, men fick avslag. Då bad man motparten i USA:s Ovala kontor att ingripa för dess räkning. Denna begäran beviljades. Deras underrättelsetjänst beordrades att samarbeta.

Men den här typen av saker hade aldrig gjorts förut! Det fanns fortfarande ett problem med tekniken. Även när detta tekniska problem var löst kunde de bara avlyssna två av våra linjer vid varje given tidpunkt. Övervakningen avbröts efter några månader. Resultaten var för magra. Så här i efterhand tycker jag att vi borde ha utnyttjat det mer än vad vi faktiskt gjorde.

Naturligtvis utgick vi alltid från att våra telefoner var avlyssnade. Och att denna

information så småningom skulle nå utländska regeringar.

Allt detta bekräftades när vi fick tillgång till omfattande regeringsdokumentation. Detta inkluderade utskrifter av ett faktiskt avlyssnat telefonsamtal från mig.

Vid en jämförelse av datumen är det uppenbart att detta ledde till att en arresteringsorder utfärdades mot mig. Den utländska regeringen trodde att min ankomst till Europa var nära förestående. I själva verket var det falsk information som avsiktligt läckt ut genom ett samtal på en linje som vi visste var avlyssnad.

När jag faktiskt anlände till Europa året därpå hade arresteringsordern redan gått ut. En ny arresteringsorder krävdes. Datumen på båda arresteringsorderna visar detta.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

